

XUT'A PALS

Adam Majó Garriga

DIRECTOR GENERAL PER A LA PROMOCIÓ I DEFENSA DELS DRETS HUMANS DE LA GENERALITAT

BERGA I PUIGCERDÀ

Puigcerdà i Berga s'assemblen poc. Als carrers que surten de la plaça dels Herois, a la capital de la Cerdanya, la majoria de cases fan goig i pràcticament tots els baixos estan ocupats per botigues i establiments diversos. Per cert, també a Puigcerdà els carrers que comercialment millor funcionen són els que no permeten l'accés de vehicles. L'augment de població els caps de setmana i durant els períodes de vacances creen la massa crítica necessària per mantenir vius comerços, activitats i serveis (el cinema, per exemple) que en altres llocs han acabat tancant. Alhora, l'alta demanda immobiliària i l'increment de preus que provoca fan possible i rentable rehabilitat edificis an-

tics que en altres municipis resten buits i abandonats. La creu també la sabem, i ens en fa cròniques excel·lents en Miquel Spa: la transformació accelerada del paisatge, la impossibilitat d'accedir a un habitatge pels fills de la vall o per les persones que hi venen a treballar, una certa descomposició social, i la dificultat de la pagesia per continuar existint en un entorn cada cop més pensat per altres usos.

Berga, en canvi, ha optat de

«Berga, en canvi, ha optat de facto per renunciar al turisme i a les segones residències»

facto per renunciar al turisme i a les segones residències. No només l'Ajuntament no hi ha apostat mai sinó que des de la mateixa societat berguedana es manté i cultiva un cert discurs antipixapins, una mena de xenofòbia *light* que aflora en converses informals i s'explicita a les carrosses de carnestoltes o en samarretes i crits patumaires. Aquesta baixa pressió immobiliària vinculada a les segones residències o als urbanites que podrien voler venir a viure-hi té un efecte positiu evident: aquí l'oferta d'habitatge, tant de compra com de lloguer, és més àmplia i assequible que a l'altra banda del túnel o al Pla de Bages. Alhora, la decadència econòmica i demogràfica permeten a la capital del Berguedà conservar encara un cert

aire de poble, d'aquí-tots-ens-coneixem, que en municipis turístics o que han crescut ràpidament s'ha perdut o limitat als dies d'entre setmana i temporada baixa. A Berga la demanda immobiliària depèn bàsicament dels mateixos veïns i veïnes, i d'algun expatriat que torna quan es jubila: I amb això, malauradament, no n'hi ha prou per capgirar la dinàmica d'abandonament del barri vell i la mort per inanició de moltes botigues del carrer

«La pregunta és obligada: és possible un terme mitjà, entre morir d'èxit o d'incompareixença?»

Major. La ciutat ni tan sols sembla haver-se plantejat aprofitar el què ja existeix: un càmping de grans dimensions a tocar del nucli urbà, els clients del qual rarament arriben més amunt de les grans àrees comercials de l'entrada sud.

La pregunta és obligada: és possible un terme mitjà, entre morir d'èxit o d'incompareixença? Hi pot haver un model turístic menys depredador, que no generi (o en generi poca) especulació immobiliària, amb més oferta hotelera i menys segones residències, amb promocions públiques d'habitatges destinades als residents habituals i amb estratègies de preservació del sector primari a mig i llarg termini? D'entrada, no veig per què no.